

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Tomáše Langáška a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **I. D.**, zastoupen advokátem Mgr. Jindřichem Lechovským, se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalované: **Policie ČR, Krajské ředitelství policie Středočeského kraje**, odbor cizinecké policie, oddělení pobytové kontroly, pátrání a eskort, se sídlem Křižíkova 8, Praha 8, proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 21. 2. 2019, č. j. 49 A 2/2019 – 37,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalované **se nepřiznává** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.
- IV. Ustanovenému zástupci žalobce Mgr. Jindřichu Lechovskému, **se přiznává** odměna za zastupování ve výši 8 228 Kč, která mu bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Žalobce podal kasační stížnost proti rozsudku Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“) ze dne 21. 2. 2019, č. j. 49 A 2/2019 – 37, (dále jen „napadený rozsudek“), jímž krajský soud zamítl žalobu proti rozhodnutí žalované ze dne 3. 1. 2019, č. j. KRPS-366259-38/ČJ-2018-010022, (dále jen „napadené rozhodnutí“). Tímto rozhodnutím žalovaná rozhodla podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území

České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále „zákon o pobytu cizinců“), o prodloužení doby zajištění žalobce za účelem předání podle použitelného právního předpisu EU (Nařízení Evropského parlamentu a Rady (EU) č. 604/2013, kterým se stanoví kritéria a postupy pro určení členského státu příslušného k posuzování žádosti o mezinárodní ochranu podané státním příslušníkem třetí země nebo osobou bez státní příslušnosti v některém z členských států, dále „nařízení Dublin III“) o 21 dnů, tj. do 25. 1. 2019. Žalobce byl do té doby zajištěn rozhodnutím žalované ze dne 8. 12. 2018, č. j. KRPS 366259-23/ČJ 2018-010022, za účelem předání do Německa na dobu 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody.

[2] Proti napadenému rozhodnutí podal žalobce žalobu. V žalobě namítal, že napadené rozhodnutí je vnitřně rozporné, a tedy nepřezkoumatelné. Do doby zajištění se počítá i den, v němž byla osobní svoboda cizince omezena, a nelze tak použít obvyklý výpočet pro stanovení konce lhůty. V případě žalobce došlo k prvnímu omezení jeho osobní svobody dne 7. 12. 2018, 30. dnem zajištění žalobce tak byl 5. 1. 2019 a 21. dnem prodloužení zajištění 26. 1. 2019, nikoliv 25. 1. 2019.

[3] Žalovaná vydala dne 15. 2. 2019 rozhodnutí č. j. KRPS 366259-51/ČJ 2018-010022, jímž podle § 70 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) opravila výrok napadeného rozhodnutí tak, že v klíčové pasáži zní „o 20 dnů, tj. do 25. 01. 2019.“, a jednak usnesení č. j. KRPS 366259-52/ČJ 2018-010022, jímž opravila obdobným způsobem číslovku 21 na 20 v souvisejících pasážích odůvodnění napadeného rozhodnutí (konkrétně druhý odstavec věta první na deváté straně a druhý odstavec věta třetí na desáté straně).

[4] Krajský soud v odůvodnění napadeného rozsudku konstatoval, že spor je veden v zásadě jen o to, zda žalovanou uznaná chyba ve výpočtu délky prodloužení doby zajištění tak, aby skončilo dne 25. 1. 2019, zasáhla do právní sféry žalobce. Žalovaná se totiž v reakci na podanou žalobu zjevně ztotožnila s výpočtem uvedeným v žalobě a opravným rozhodnutím a opravným usnesením podle § 70 správního řádu provedla opravu výroku i odůvodnění napadeného rozhodnutí. V případě žalobce s ohledem na obsah správního spisu i odůvodnění napadeného rozhodnutí nelze mít žádných pochyb o tom, že žalovaný chtěl od počátku rozhodnout o tom, že zajištění žalobce bude trvat do dne 25. 1. 2019, do kterého běžela České republice lhůta pro předání žalobce do rukou orgánů Spolkové republiky Německo. Nelze tak hovořit o tom, že žalobce nemohl z napadeného rozhodnutí zjistit, na jakou dobu žalovaná hodlá jeho osobní svobodu omezit, neboť z textu odůvodnění bylo bezpečně seznatelné, že toto omezení má trvat právě do 25. 1. 2019. V dané situaci se tak vskutku jednalo o zřejmou nesprávnost spočívající v chybě v počítání, kterou bylo možné opravit opravným usnesením podle § 70 správního řádu. Krajský soud uzavřel, že žalobce nebyl v daném případě písařským pochybením žalované reálně dotčen na své právní sféře, neboť z napadeného rozhodnutí mohl bezpečně dovodit i před jeho opravou, že jeho osobní svoboda je omezena do dne 25. 1. 2019. Skutečnost, že se nejedná o prodloužení o 21 dnů, nýbrž jen o 20 dnů, žalobce nijak poškodit nemohla. Proto soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

II. Kasační stížnost a vyjádření

pokračování

[5] Žalobce (dále jen „stěžovatel“) podává kasační stížnost proti napadenému rozsudku, a to z důvodu nesprávného posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení, tedy z důvodu podle § 103 odst. 1 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů, (dále jen „s. ř. s.“). Krajský soud podle stěžovatele nesprávně posoudil nepřezkoumatelnost doby prodloužení zajištění pro rozpor v datu konce zajištění a uvedení doby trvání prodloužení zajištění.

[6] Podle stěžovatele rozhodnou otázkou nebyl (respektive nemusel být) pouhý „překlep“ žalované, nýbrž je přinejmenším stejně pravděpodobné, že rozdíl v době zajištění mezi koncem prodloužení zajištění uvedeným počtem dní, a konkrétním datem, spočíval v mylném právním názoru žalované na počátek běhu samotné doby zajištění.

[7] Z § 125 odst. 1 zákona o pobytu cizinců je zřejmé, že doba zajištění počíná běžet okamžikem omezení osobní svobody a den, v němž byla osobní svoboda omezena, se počítá do celkové doby omezení. Dobu omezení osobní svobody tak nelze počítat „klasickým“ způsobem, podle něž se lhůty počítají tak, že prvním dnem lhůty je den následující po události, která je rozhodná pro běh lhůty. Je patrné, že k vnitřně rozpornému výroku nevedla pouze administrativní chyba, tedy eventuální chyba v počítání či psaní, nýbrž nesprávný právní názor na počátek běhu zajištění. Takový postup není možné maskovat za početní chybu, a není jej možné napravit vydáním opravného usnesení podle ustanovení § 70 správního řádu, neboť tento postup nemůže sloužit pro napravení aplikace nesprávného právního názoru správním orgánem. Žaloba byla podána před právní mocí opravného usnesení, není pak možné přihlížet ke změnám, k nimž mělo dojít vydáním opravného usnesení ani v případě, že by bylo vůbec možné použít postup, k jakému se uchýlila žalovaná. Z výše uvedených důvodů stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud zrušil napadený rozsudek i napadené rozhodnutí a věc vrátil žalované k dalšímu řízení.

[8] Žalovaná ve vyjádření sdělila, že stěžovatel byl dne 12. 4. 2019 předán do Spolkové republiky Německo. Žalovaná trvá na napadeném rozhodnutí a nadále se ztotožňuje se svým vyjádřením k žalobě, jakož i s napadeným rozsudkem. Žalovaná navrhuje potvrzení napadeného rozsudku.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[9] Nejvyšší správní soud nejprve zkoumal formální náležitosti kasační stížnosti, přičemž zjistil, že je podána osobou oprávněnou, je včasná a je proti označenému rozsudku přípustná za podmínek ustanovení § 102 a § 104 s. ř. s.

[10] Nejvyšší správní soud následně přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s ustanovením § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a dospěl k závěru, že kasační stížnost **není důvodná**.

[11] Ze správního spisu vyplývá, že stěžovatel byl omezen na osobní svobodě dne 7. 12. 2018 v 18:30 hodin (viz úřední záznam o zajištění ze dne 7. 12. 2018). Rozhodnutím ze dne 8. 12. 2019 byl stěžovatel zajištěn na 30 dnů od okamžiku omezení svobody. Dne 12.

12. 2018 byla odeslána žádost o přijetí zpět podle nařízení Dublin III do Spolkové republiky Německo. Z oznámení ze dne 18. 12. 2018 vyplývá, že dne 14. 12. 2018 obdržela Česká republika souhlas Spolkové republiky Německo a ve smyslu čl. 28 odst. 3 nařízení Dublin III má šest týdnů na realizaci předání stěžovatele, tj. do 25. 1. 2018. V této souvislosti byla žalovaná požádána o prodloužení zajištění nejdéle do 25. 1. 2018. Napadeným rozhodnutím ze dne 3. 1. 2018 bylo zajištění stěžovatele prodlouženo, výrok v rozhodné části zněl „o 21 dnů, tj. do 25. 01. 2019“. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že „Česká republika má (...) šest týdnů na realizaci předání výše jmenované osoby do odpovědného členského státu, tj. do 25. 01. 2019“ (s. 5 a 10), dále „v souvislosti s probíhajícím řízením byl správní orgán požádán MV OAMP o prodloužení zajištění cizince (...) to je nejdéle do 25. 01. 2019“ (s. 5 a 10), „správní orgán (...) dospěl k závěru, že podle § 129 odst. 6 zákona č. 326/1999 Sb., prodlužuje dobu zajištění o 21 dnů, tj. nejdéle do 25. 01. 2019“ (s. 9) a „správní orgán konstatuje, že vydání rozhodnutí o prodloužení doby trvání zajištění o 21 dnů je zcela vhodné“ (s. 10). Z rozhodnutí dále vyplývá, že žalovaná si byla vědoma toho, že prvotní zajištění stěžovatele trvalo ode dne 7. 12. 2018 (s. 7). Transfer stěžovatele, který se měl uskutečnit dne 23. 1. 2019, byl zrušen z důvodu podání žaloby proti rozhodnutí o přemístění. Dne 24. 1. 2019 bylo vydáno rozhodnutí o prodloužení zajištění o 50 dnů.

[12] Podle § 70 správního řádu, „[o]pravu zřejmých nesprávností v písemném vyhotovení rozhodnutí na požádání účastníka nebo z moci úřední usnesením provede správní orgán, který rozhodnutí vydal. Týká-li se oprava výroku rozhodnutí, vydá o tom správní orgán opravné rozhodnutí. Prvním úkonem správního orgánu ve věci opravy je vydání tohoto rozhodnutí.“ Podle ustálené judikatury Nejvyššího správního soudu je možné aplikovat institut opravy zřejmých nesprávností pouze v případě zjevných omylů ohledně údajů, které jsou dostatečně podloženy zjištěními, jež prokazují jejich správné znění. Naopak není možné měnit vlastní skutková zjištění, na jejichž základě bylo ve věci rozhodnuto, nebo jejich právní posouzení. Nelze připustit, aby se pomocí opravy zřejmých nesprávností měnil vlastní obsah (smysl) opravovaného správního rozhodnutí, protože se nejedná o opravný prostředek ani o nové rozhodnutí. Institut opravy zřejmých nesprávností slouží pouze k odstraňování různých méně významných překlepů, zkomolenin, k opravám dat, početních či „technických“ chyb, o jejichž existenci a povaze není pochyb. Oprava dle § 70 správního řádu nemůže být použita ke změně vlastních opravovaných rozhodnutím stanovených, práv a povinností. Vady rozhodnutí, které nenaplnějí podmínky § 70 správního řádu, lze napravit pouze cestou řádných či mimořádných opravných prostředků (srov. např. rozsudky NSS ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009 - 541, č. 2119/2010 Sb. NSS, nebo ze dne 25. 2. 2009, č. j. 1 As 112/2008 - 56, a ze dne 21. 2. 2019, 1 Azs 290/2018 - 23, dostupné na www.nssoud.cz).

[13] K obdobné argumentaci, jaká je nyní předestřena v kasační stížnosti, se Nejvyšší správní soud vyjádřil již v rozsudku ze dne 21. 2. 2019, č. j. 1 Azs 290/2018 - 23. V citované věci žalovaná rozhodnutím ze dne 1. 7. 2018 stanovila zajištění na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, ke kterému došlo dne 30. 6. 2018, tedy do 30. 7. 2018. Den poté, dne 2. 7. 2018, vydala dle § 70 správního řádu rozhodnutí, kterým opravila rozhodnutí ze dne 1. 7. 2018 ve výrokové části tak, že se doba zajištění stěžovatele stanovuje na 30 dnů od okamžiku omezení osobní svobody, tedy do 29. 7. 2018. Pochybení žalované, která v napadeném rozhodnutí uvedla konec doby zajištění o den později, než jak

pokračování

měl být správně vypočten, podle názoru Nejvyššího správního soudu uvedeného v citovaném rozsudku, nelze považovat za natolik intenzivní, že by mělo vyvolávat nutnost rozhodnutí žalované zrušit. Tuto chybu si žalovaná uvědomila hned následující den, a proto vydala opravné rozhodnutí. Nadto soud poznamenal, že žalovaná dne 13. 7. 2018, tedy před uplynutím původně stanovené doby zajištění, vydala rozhodnutí o prodloužení doby zajištění stěžovatele o 18 dnů, tedy do 16. 8. 2018. Nedošlo tak k porušení práv stěžovatele spočívajícímu v tom, že by byl v souladu napadeným rozhodnutím žalované nezákonně zajištěn až do 30. 7. 2018. Nejvyšší správní soud dále konstatoval: „Nyní opravovaná vada výroku rozhodnutí není zcela zřejmou nesprávností ve smyslu výše uvedené judikatury. Lze se tedy přiklonit k názoru stěžovatele, že se žalovaná dopustila určitého procesního pochybení, pokud uvedla nesprávné datum konce doby zajištění, nicméně vzhledem ke specifickým projednávané věci toto pochybení nezakládá důvod ke zrušení rozsudku krajského soudu a návazně i rozhodnutí žalované. Jejich zrušení by nevedlo k vyšší ochraně práv stěžovatele a bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti a efektivnosti řízení.“

[14] V rozsudku ze dne 30. 1. 2019, č. j. 8 Azs 226/2018 - 39, se Nejvyšší správní soud zabýval případem, kdy žalovaný ve výroku a odůvodnění rozhodnutí uvedl dva rozdílné číselné údaje při stanovení doby zajištění žalobce. Zatímco dle výroku byl žalobce zajištěn na dobu 70 dnů, dle odůvodnění byla doba zajištění stanovena v trvání 60 dnů. Podle soudu by uvedený rozpor mohl obstát za situace, v níž by z kontextu odůvodnění a dalších okolností posuzované věci jasně vyplývalo, že úmyslem žalovaného bylo v odůvodnění uvést právě 70 dnů, ale např. se spletl v součtu několika časových údajů, z nichž konstruoval konečnou dobu zajištění. Žádný takový myšlenkový postup však z odůvodnění rozhodnutí v dané věci nebyl zřejmý, obecně by byly akceptovatelné obě možné doby zajištění, tedy 60 i 70 dnů, a nebylo možné na první pohled stanovit, že některá z nich je zřejmě nesprávná. Za těchto okolností pak takto vzniklou vadu podle názoru soudu nebylo možné odstraňovat postupem podle § 70 správního řádu určeným pro opravu zjevných nesprávností.

[15] Nyní posuzovaný případ se částečně odlišuje od skutkových okolností obou citovaných rozsudků. Pochybení ve výroku je obdobné jako pochybení ve věci sp. zn. 1 Azs 290/2018. K opravě nedošlo ihned, ale až dne 15. 2. 2019, tedy v době, kdy byl stěžovatel zajištěn již na základě jiného rozhodnutí. Co se týče kontextu odůvodnění, z nyní přezkoumávaného rozhodnutí je jednoznačně zřejmé, na jak dlouho měla žalovaná v úmyslu stěžovatele zajistit. Ačkoliv se i v odůvodnění na dvou místech objevil chybný časový údaj 21 dní, žalovaná opakovaně konstatovala, že prodloužení zajištění má být nejdéle do 25. 1. 2019, neboť právě do tohoto data měla Česká republika lhůtu na realizaci předání podle nařízení Dublin III. Toto odůvodnění plně odpovídá i obsahu správního spisu.

[16] Do doby zajištění je nutno počítat každý, i jen započatý, den, kdy byl cizinec omezen na svobodě (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 4. 2014, č. j. 2 As 115/2013 - 59, č. 3044/2014 Sb. NSS). Dne 8. 12. 2018 bylo vydáno prvotní rozhodnutí o zajištění, 30. dnem zajištění žalobce (počítáno od okamžiku omezení svobody dne 7. 12. 2018) byl den 5. 1. 2019. Stěžovatel tvrdí, že žalovaná aplikovala nesprávný právní názor na počátek běhu zajištění, resp. nevzala do úvahy, že den, v němž byla osobní svoboda omezena, se počítá do celkové doby omezení. Nejvyšší správní soud se s úvahami

stěžovatele neztotožňuje. Žalované nelze přisuzovat chybný právní názor na základě domněnek, které neodpovídají odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí vyplývá, že žalovaná si byla vědoma, že prvotní zajištění stěžovatele trvalo již ode dne 7. 12. 2018. Pokud by žalovaná počítala lhůty „klasickým“ způsobem, jak tvrdí stěžovatel, 30. dnem zajištění by byl den 6. 1. 2019 a 21. dnem prodloužení by byl až den 27. 1. 2019. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí však vyplývá, že žalovaná měla v úmyslu zajistit stěžovatele pouze do dne 25. 1. 2019.

[17] Ze strany žalované tak došlo k pochybení, když ve výroku uvedla dva odlišné časové údaje o délce zajištění, ne však k aplikaci nesprávného právního názoru, jak tvrdí stěžovatel. Z citovaného rozsudku č. j. 1 Azs 290/2018 – 23 vyplývá, že taková vada výroku rozhodnutí není zcela zřejmou nesprávností, navzdory tomu soud v tomto rozsudku nepovažoval za nutné rušit rozhodnutí žalované. V tomto ohledu lze poukázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 9. 3. 2017, č. j. 7 Azs 11/2017 – 36, v němž soud nepovažoval za důvod pro zrušení rozhodnutí žalované o zajištění cizince pochybení spočívající v nesprávném uvedení data, kdy byl cizinec omezen na svobodu, ve výroku rozhodnutí (doba zajištění byla stanovena na „90 dnů ode dne omezení osobní svobody“, a chybně bylo uvedeno, že tento den „nastal dne 25. 11. 2016“ namísto správného dne „24. 11. 2016“). Dále soud v rozsudku ze dne 17. 5. 2017, č. j. 7 Azs 112/2017 – 23, neshledal důvod pro zrušení pochybení žalované, kdy žalovaná mohla stanovit dobu zajištění maximálně na jeden měsíc, namísto správného data „5. 3. 2017“ však žalovaná v rozhodnutí uvedla nesprávné datum „6. 3. 2017“. Ne každá vada správního řízení tak musí mít za následek zrušení vydaného rozhodnutí a v nyní posuzované věci se podle názoru Nejvyššího správního soudu taktéž nejednalo o natolik intenzivní vadu, že by měla vyvolávat nutnost zrušit rozhodnutí žalované. Pokud žalovaná v reakci na doplnění žaloby uznala své pochybení a opravila výrok napadeného rozhodnutí postupem dle § 70 správního řádu, lze tento postup přes výhrady vyjádřené v rozsudku č. j. 1 Azs 290/2018 – 23, akceptovat s ohledem na to, že z odůvodnění napadeného rozhodnutí bylo v nyní posuzovaném případě zřejmé, který časový údaj je správný. Žalovaná rozhodla dne 24. 1. 2019 o dalším prodloužení zajištění o 50 dnů, fakticky tedy nebyla překročena správná délka zajištění do 25. 1. 2019, a ačkoliv vydala opravné rozhodnutí a usnesení až dne 15. 2. 2019, v průběhu dalšího trvání zajištění již nemohlo být žádných pochyb, že nyní přezkoumávané zajištění mělo trvat pouze do dne 25. 1. 2019.

[18] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů neshledal důvody pro zrušení napadeného rozsudku a napadeného rozhodnutí.

IV. Závěr a náklady řízení

[19] Z výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud v souladu s § 110 odst. 1 s. ř. s. kasační stížnost zamítl.

[20] O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalované žádné náklady nad rámec její běžné činnosti nevznikly. Z uvedených důvodů Nejvyšší správní soud rozhodl, že žalobce nemá

pokračování

právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti a žalované se právo na náhradu nákladů řízení nepřiznává.

[21] Stěžovateli byl usnesením krajského soudu ze dne 4. 2. 2019, č. j. 49 A 2/2019 - 22, ustanoven advokát Mgr. Jindřich Lechovský, jehož odměnu a hotové výdaje podle § 35 odst. 10 s. ř. s. hradí stát. Ustanovenému zástupci náleží v souladu s § 7, § 9 odst. 4, a § 11 písm. c) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), odměna za dva úkony právní služby učiněné v řízení o kasační stížnosti, tj. další poradu s klientem přesahující jednu hodinu (zástupce doložil právní konzultaci se stěžovatelem ze dne 28. 2. 2019), a písemné podání soudu, v celkové výši 6 200 Kč, a dále náhrada hotových výdajů ve výši paušální částky 600 Kč za dva úkony právní služby podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Zástupce stěžovatele doložil, že je plátcem daně z přidané hodnoty, na náhradě na dani z přidané hodnoty mu přísluší částka 1 428 Kč. Náhrada nákladů za řízení o kasační stížnosti tedy činí celkem 8 228 Kč a bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu ve lhůtě 30 dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 15. května 2019

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu